

John J. Sherwood

Abbitkirálynő

November közepén megjelenik John J. Sherwood legújabb regénye, az *Abbitkirálynő*, amely a *Hőseposztól* eltérően ezúttal a közelmúltba kalauzol bennünket.

Abaszisz, a Quiron-tenger déli nagyhatalma a Pyarron szerinti 3614. esztendőben hosszú télre készül: toroni lány érkezik Ifinbe az uralkodó jövendőbelijeként, ám a kényszerházasság mögött súlyos titok lappang. Az udvarban egyesek az évszázadok óta betiltott Szabad Liga újjászerveződéséről beszélnek, Malfeo Amalli és Damorra Karnelian titkos szövetségéről a toronpárti nagykancellár ellen, és azt is tartják, hogy az ifjú nagykirály bolond, és éjszakánként retteg atyja szellemétől. Az intrikusok az új királynét is behálózzák, aki nem találja helyét az udvarban, Toron hatalmasságai pedig elérkezettnek látják az időt, hogy a 3609-ben felrúgott Concordia helyett újabb „baráti szövetséget” kényszerítsenek az országra. Tirunának rá kell döbbsennie, hogy tehetetlen férje mellé új hazát is kapott, és hogy a kötelesség nagyobb úr érzelmeinél – ám e felismerésig szerelmen és gyűlöleten, életen és halálon keresztül vezet az út a legkeményebb fém, az abbitacél országában.

RÉSZLET a regényből

A nagykirály hazatérésének másnapján, kora hajnalban, még pirkadat előtt letartóztatták Damorra Karneliant. A királyi gárda körbevette a család palotáját, lefegyverezte az öröket, a tengernagyot pedig vasra verték. Elfüggönyözött, sötét batár vitte az erődpalotába.

Reggel elterjedt, hogy az országbíró is elfogták, és kettőt a tengerbárók közül, ám ez később üres híresztelésnek bizonyult. A főudvarmestert azonban valóban keresték, de nem találta senki. Aztán Napközép után mégiscsak letartóztatták az országbíró. A főudvarmester két órával később előkerült, de akkor már nem keresték. Közben kivégezték a mólókapitányt.

Állítólag dal Korrak nagykancellár is meghalt.

A hírek szerint futárt küldtek Laurel Arkhodron után, hogy azonnal térjen haza, de később futárt küldtek a futár után, hogy térjen haza ő. Aztán letartóztatták a főlovászmestert és két kancellárt. Estére kiderült, hogy a főudvarmestert ismét keresik, s mert ott sürgölődött a trónteremben, ezúttal hamar meg is találták.

Az országbíró közben elengedték, s már a botját is visszakapta, amikor újra letartóztatták.

Teljes volt a fejtelenség. Senki nem tudta, éppen ki intézkedik, mit és miért csinál. A városőrség, biztos ami biztos, őrizetbe vette a Céhmasterek Tanácsának előjáróit, a Sárkányliga ifini vezetőit és a saját parancsnokát. Utóbbi este elengedték. Azonnal leszerelt.

Néhány tisztet kivégeztek.

Az öreg Malfeo Amalli eközben egész nap ifini kastélyában ült és várakozott. Még reggel végrendelkezett, szétküldte a fiainak szánt leveleket, írt az anyjuknak is, aztán csak ült a kandalló előtt, díszruhában. Néha kilesett az ablakon.

Mikor még Napközép felé sem jött érte senki, bőségesen megebédelt, hiszen úgy számította, utoljára teszi.

Aztán alkonytájt, amikor a város szürkéből feketébe öltözött, befogatott hintójába, és útnak indult az erődpalotába.

Ha eddig nem jöttek értem, gondolta, talán nem is kellek nekik. Mert annyira vén még nem vagyok, hogy csak úgy elfelejtsenek.

Az erődpalotához vezető úton, a hatalmas parázstartók fényében emberek ezrei mozogtak az utcán. Türelmetlen arcok és szavak topogtak mindenütt, s ahogy a Vörös Hold lassan a látóhatár fölé emelkedett, egyre nagyobb lett a feszültség. Az Alsóvárosban megöltek néhány kereskedőt. Elterjedt, hogy a városőrség már gyülekezik az Uralkodók Terén, hogy elejét vegyék a zavargásnak. Parancsnokuk állítólag Ragor dal Mordem, a baraadi „Vérbáró”, aki egy ízben kétezer parasztot töretett kerékbe egy vásári rendbontásért.

Mind közül azonban az volt a legrémisztőbb hír, hogy toroni *karakkák* futottak be a kikötőbe.

– Mennyi igaz ebből? – vonta kérdőre a királyi gárda egyik helyettes parancsnokát Malfeo Amalli, amikor kiszállt a palotaerőd udvarán. A tagbaszakadt, kopaszodó tisztről tudta, hogy valójában az országbíró embere, ezért nyugodtan kérdezheti bármiről. – Valóban jönnek a toroniak?

– Nem tudom, Méltóságos Nagyuram – felelte az ezereskapitány. A hercegkapitány oldalára állt, együtt siettek fel az épületbe. – A Nagykirály éppen *astor* Cjirnesharral tárgyal, de nem tudjuk, miről. Jó órája kérette magához a főpapot, aki fertályórán belül meg is érkezett.

– Nagyon hamar – dünnyögte Amalli.

– Igen, nagyon... Feszült volt az arca, mikor belépett a trónterembe. Azóta még nem nyílt ki az ajtó.

– És dal Korrak? Valóban meghalt?

– Nem tudjuk, Méltóságos Nagyuram. Semmit sem tudunk. Őfelsége óránként más parancsot ad, és már senki sem tudja, mit tegyen. Annyi bizonyos, hogy nem láttuk tegnap este óta.

– Kerítsd elő! A föld alól is! – utasította Amalli, majd magához intett egy tétlenül ácsorgó udvarmestert. – Jelents kihallgatásra! – Ám a brokátruhás, fehérköpenyes férfi nem mozdult azonnal, így valósággal ráüvöltött: – Jelents! – s közben törtetett tovább, keresztül a folyosókra gyűlt udvaroncok, írkok és gárdisták hadán. Még jó, hogy testőrökkel érkezett, mert hiába viselt díszruhát, hiába ismerték az arcát, ezen a zavaros estén nélkülük tán át sem engedik. Rég nem látott együtt ennyi talpnyalót: biztosan a konc érdekli őket, a zsákmány, amit elnyerhetnek, ha jó helyen állnak egyetlen örült pillanatban, mikor a nagykirály talán éppen új mólókapitányt keres.

Szerencsétlen ember: annak is mi volt a bűne? Kivégezték, csak mert beengedte a követ hajóját Ifinbe. Ízeset káromkodott az orra alatt.

Véget kell ennek végre vetnünk!

– Méltóságod! – szólította meg valaki, mikor a trónterem előcsarnokába ért. Veres Durgath volt az, a tengerbárók egyike. – Jó itt látni! Úgy tudtuk, hogy Méltóságodat is letartóztatták – mondta közelebb lépve. Rőt szakálla most egészen fakónak látszott. – Hallotta már, hogy Őfelsége összehívta a Királyi Ítélszékét? Holnapra.

– Karnelian ügyében?

– Igen.

– Kik lesznek a bírótársai?

– Dal Korrak és az országbíró.

– Dal Korrak tehát él? – kérdezte először Amalli, és csak aztán ütközött meg: – És dul Mordak? Hiszen másodszor is letartóztatták!

– A tárgyalásra szabadon fogják ereszteni... Ne nézzen így rám, Méltóságos Nagyuram, kérem, magam sem értem! Dal Korrak viszont él, ebben biztos lehet. Éppen most érkezett.

– Odabent van? – nézett Amalli a trónterem ajtajára.

– Igen – felelte Durgath, mire az idős nemes, testőreit hátraparancsolva, máris elindult arrafelé. – Méltóságod! Ne...! – szólt utána a báró, de elcsuklott a hangja, mert visszarettent a hercegkapitány ábrázatától. Az ajtónállók sem merték megállítani, csak dermedten nézték, ahogy belöki az ajtót és betör a trónterembe.

Küldte: Kolozsvári Zsófia

Megjelenés © Fantasy.lap.hu és Szerepjatek.lap.hu, Aldyr